

OPINIONS

Nº 47 - Any 2013

¿Agafem una escombra?

¿Recordeu aquella cançó dels Sírex que deia...? Si yo tuviera una escoba... ¡¡cuantas cosas barrería...!!

Encara que sigui de manera hipotètica, ¿per què no agafem una escombra i anem escombrant "la brutícia" que ha arribat a ser habitual en el nostre entorn i que es troba en tots els àmbits: polític, legislatiu, religiós, mediàtic...

Patim la síndrome de Diògenes. Ens hem acostumat a viure voltats de la llordesa ocasionada per qui exerceix la prepotència, la mentida, la hipocresia, la xafarderia, la corrupció... fins que, un sacseig, ens toca el voraviu. Llavors, posem exageradament el crit al cel sense pensar que, degut al nostre silenci o per comoditat o indiferència, som culpables de fer un món on la immundícia campa per tot arreu amb perill d'arrelar-se i, on els valors ètics i morals, s'estan deixant de banda, adquirint la seva degradació, un lloc molt important en la societat.

¿Què, o, a qui podríem escombrar en l'àmbit polític?

La política en sí no es bona ni dolenta, són aquells que la dirigeixen o en fan ús, que originen amb el seu comportament i manera de fer sigui una cosa o una altra.

¡¡Quants polítics ens havien arribat a convèncer, amb fàcil oratòria, que farien tot el que calgués per defensar la nostra cultura, la nostra llengua, la nostra economia i, fins i tot, ens havien predisposat a un sacrifici personal per poder realitzar la utopia (potser carregada d'ingenuïtat per part nostra) de fer de la nostra terra un exemple a seguir per gent d'altres indrets!!

!... ¿què succeeix a mesura que passa el temps?

Doncs que, la majoria, en assolir un lideratge, anteposen les seves ambicions personals a tot el que havien manifestat i que, les promeses fetes, només eren una posada en escena per aconseguir vots i poder exercir algun tipus de mandat en el nostre país.

Un país del qual ens sentim orgullosos i voldríem que, els seus representants, no solament tinguessin bones intencions, sinó que, posseïssin cultura, intel·ligència, energia i diplomàcia, però, alhora, mà ferma, per no deixar-se engolir per altres poders, propers o llunyans, que només volen esclavitzar-nos, negant, fins i tot, uns drets que, els nostres avantpassats van adquirir amb esforç i, a vegades, amb la vida.

Com diu en Llach... "Venim del nord, venim del sud, de terra endins, de mar enllà i caminem per voler ser i volem ser per caminar..." Ben segur que, si caminem plegats sota la mateixa senyera com a símbol d'un poble que sap el que vol, i que, ho vol aconseguir amb seny i llibertat... arribarem a qualsevol fita que ens proposem.

Però... malgrat els nostres desitjos que Catalunya sigui admirada i una mica envejada com en altres temps, ens trobem que, molts dels nostres polítics (siguin del bàndol que siguin) sembla resten adormits, no lluiten per assolir el que ens pertany, es preocupen més per aparentar, que per portar a terme les realitzacions a les quals s'havien compromès i, fins i tot, algun d'ells sense cap mirament, han ficat o fiquen la mà al calaix que resta obert i ple de grans oportunitats econòmiques i personals.

Davant tant desinterès, tant desvergonyiment i tanta corrupció ¿escombrem qui sembla només busca el triomf personal o omplir-se les butxaques amb molta celeritat per... si un cas?

¿I el poder judicial?

El poder judicial és el que s'encarrega d'administrar justícia de manera imparcial i independent, mitjançant l'aplicació de les normes establertes en la nostra Constitució que garanteix els mateixos drets per a tothom.

Però... Els mitjans de comunicació ens informen, massa sovint, de processos judicials importants, on suposadament s'atorguen tractes de favor a polítics, alcaldes, directors de bancs, eclesiàstics, farandulers... quan algun d'aquets, resten involucrats en algun "afer" on el diner acostuma a ser el protagonista.

De tant en tant, es fa servir de cara a la galeria, algú important com a cap de turc perquè sembli s'està administrant justícia i així fer callar a un poble, ple d'indignació, quan s'adona que els seus drets són trepitjats per un procedir injust i deshonorós, de qui hauria de ser un exemple d'equanimitat i independència

¿És just que campí per arreu i sense escrúpols, qui ha engrandit el seu patrimoni amb sumes monetàries molt significatives, estafant l'Estat a costa dels contribuents o robant a associacions o a petits inversors que han confiat en ells els seus estalvis?.

“Poderoso caballero es don dinero”.

¿Fem una bona escombrada a qui practica la justícia segons li convé, deixant de banda la seva dignitat i la de l'entitat que representa?.

¿I... la institució religiosa?

L'Església com qualsevol institució que exerceix un poder absolutista, no queda exclosa d'intrigues i abusos de tota mena on les llibertats individuals són absorbides per qui té el veritable poder fàctic i econòmic.

¿I... qui i durant segles ha exercit aquest poder?

Doncs “La Cúria Vaticana” que amb prepotència i actuant en nom del Papa, ha fet i desfet al seu atull tant en la part econòmica com en la part clerical.

El la part econòmica s'ha convertit en una multinacional. No fa gaire s'ha descobert el tripijoc de la Banca Vaticana, que ha portat a terme evasions de capital cap a paradisos fiscals, per part de membres de la cúria, a canvi de rebre un tant per cent molt important, sobre el capital que evadien o importaven, per poder abastir “necessitats” de l'església.

I, en la part clerical, ha estat tan gran el seu poder que, fins ara, ha “aconsellat” al Sant Pare el nomenament de cardenals, bisbes, secretaris i d'altres càrrecs quan ha sabut els eren propers i que, com a titelles, per “un plat de lleties i... alguna cosa més...” acatarien tot el que se'ls manés.

Cardenals que, sota el xiuxiueig “diví” de L’Esperit Sant” emeten pastorals que semblen fetes per matar el temps i que no arriben a connectar amb el poble; que practiquen favoritismes a canvi de vots i submissió, i que, acostumats a una burgesia acomodativa i plens d’una gran vanitat, no volen deixar el poder que els permet seguir escarxofats i inamovibles en el seu palau.

Bisbes pendents de la seva imatge i que, amb gran autosuficiència, recorden a tot hora, els càrrecs polítics que són portadors i la feinada que això comporta, la qual, no els deixa poder accomplir plenament la funció pastoral per la que han estat anomenats.

¿Han oblidat que el Mestre va dir... “Ningú pot servir a dos senyors”? (Mat. 6:24)

O els que... no haguessin triomfat mai per mèrits propis però que, han trobat en el seu camí, un padrí que els ha ajudat a encasquetar-se una mitra que, han demostrat el gran que els va i que, haurien de substituir per un casquet de cop, degut a les patacades que es donen quan emeten opinions o disposicions que, després, a corre cuita, han de rectificar.

O els que... han après, depresseta, a baixar el cap davant qui els mantindrà en el seu lloc, però que, alhora, amb prepotència i orgull castiguen, destitueixen o allunyen de la seva vora als preveres (que són els que realment estan en contacte amb la gent) que voldrien obrir portes i finestres per poder renovar un aire pudent, ple d’ambigüitats, absurds i contradiccions d’una església encotillada en un anacronisme desfasat que contribueix, amb la seva manera de fer, a que, on es practica la litúrgia pertinent, sigui quasi buit de joves després de fer la Primera Comunió.

Una Església que, en ple segle XXI, fa oïdes sords a una renovació que fa temps demanen una part important dels seus clergues: predisposa, a curt termini, a originar un cisma.

Sembla que el Papa Francesc s’ha adonat d’aquest problema i ha començat a fer modificacions des de les arrels però... ¿deixarà aquesta teranyina curial recolzada per moviments eclesials com són: opusians, focolars, neocatecumenics, ambrosians, pastoralistes, maçons etc. juntament amb aquests capenallets de sotana i tireta blanca... que pugui portar a terme aquesta renovació?.

“El pastís” és llaminer i, el desig de seguir queixalant el tros que cadascú creu li correspon és insaciable. ¿Podrà tanta “gana”, originar veritables lluites internes, que poden portar a un final “previsible” per conservar el poder que fins ara han exercit?

¡¡Escombrem a qui ha contribuït que l’església hagi arribat a la crisi actual degut a que s’han perdut o s’han modificat les ensenyances del seu Fundador...!!

¿I... el poder mediàtic...?

Un poder format per premsa, radio, TV, Facebook, Twitter i d’altres... amb milions de seguidors addictes que segueixen informatius, música, concursos, esports, cuina, la telenovel·la de torn, cine per menuts i grans, pornografia, telèfons per contactar amb gent que exerceixen “la professió més antiga del món...”, genteta que exposa, als quatre vents, la seva vida privada i la dels altres amb un llenguatge groller i que, a canvi de diners, fan de les xafarderies el seu “modus vivendi”.

Un poder que, quan convé, es fa servir per imposar criteris polítics, religiosos, socials... emesos amb intensitat pel dirigent de torn, el qual, sembla està convençut que ens podrà convèncer i manipular com un ramat de borregos.

¿En quin lloc queda la cultura del nostre país on les idees, les opinions, els diàlegs ètics o metafísics i d’altres, només ocupen una petita part de tota la programació?.

¡¡Escombrem sense recança els medis que actuen només per aconseguir una bona audiència!!

Una Opinió personal

Poques coses referents a política, justícia, església o mediàtiques m'incomoden... Potser, degut a la meva edat, no surto a lluitar espasa en mà contra molins de vent. Però, que la meva espasa resti embeïnada, no vol dir que no estigui a l'aguait del que passa arreu i, sense cap mirament i amb energia, agafi una escombria per "escombrar" el que, o qui em desagrada.

Em desagraden els hipòcrites que, amb una actitud de serietat i rectitud fan us d'una doble moral, per una banda: aparenten creences, virtuts, o sentiments que no tenen, però que, els hi serveix d'escut per amagar una buidor interior o el que realment pensen i senten i, per l'altra, practiquen maniobres innobles de manera sorneguera.

Em desagraden... els que s'aprofiten, juguen, o es mofen amb orgull, de la gent ingènua que de bona fe, exposen el que pensen i el que senten.

Em desagraden... els que practiquen, de manera directa, prepotència o violència de gènere, verbal o física, degut a gelosies, enveges, despits...

Em desagraden... els que no han après el que cal dir i el que cal callar i xerren per xerrar. Els que furguen en la intimitat dels altres per aconseguir confidències personals i després poder-les esbandir.

Em desagraden.....

En quant els pederastes, lladres, assassins etc... ja se'n cuida la justícia d'escombrar-los.

És cert que la situació actual, en tots els àmbits, malauradament deixa molt que desitjar, les debilitats humanes sobresurten i no sempre es rep l'exemple esperat de l'entitat o de la persona en qui havíem dipositat estima, confiança i esperança.

Però, si poso en un dels plats d'una balança el que escombraria i, en l'altra, a polítics que fan bé la seva feina, jutges que emeten sentències justes, sacerdots, religiosos i religioses amb veritable vocació i amb esperit cristià que lluiten per un canvi estructural de la manera d'actuar de l'església que, ben segur, podria repercutir positivament en tota la gent que encara confia en ella, i, al damunt de tot això, encara afegeixo a tota la gent que sense cap etiqueta identificativa però amb un sentit profund d'amor cap els altres, es dediquen a fer un món més agradable i solidari, que curen, acompanyen, acullen, ensenyen, fan companyia a gent gran i els porten un somriure i molt afecte... El pes d'aquest plat, supera amb escreix l'altre.

En aquest moment de la meua vida m'agradaria ser un àliga per volar respirant aire pur i amb llibertat, sense pressions ni condicionants imposats... poder gaudir d'aquell bocí de felicitat que pot proporcionar el sentir-me lliure, però, (malgrat sembli un contrasentit) al costat de qui dia rere dia pogués donar-me la força i l'energia suficient per "volar" plegats per damunt de la carena i, des de la perspectiva que dóna l'alçada, deixar al davall tot el que em desagrada.

Però... no tinc ales i he de seguir tocant de peus a terra. Els meus desitjos queden en una bonica utopia. Una utopia que... m'ajuda a esquivar o suportar tanta rata de claveguera.

¡¡¡¡Agafem una escombria i "escombrem" a tota aquesta gent infesta que amb el seu comportament pot arribar a fer un món caòtic on no es pugui fruir d'esperances, de fe, d'estima i d'il·lusions!!!!

Mª Mercè Usón